

БРАНИМИР СЪБЕВ

АРЛЕКИН

chitanka.info

В памет на Йонко Лазаров.

Изказвам своите най-сърдечни благодарности на Константин Байрактаров за оказаната неоценима помощ при написването на творбата.

Разказът е носител на голямата награда в първото издание на Националния литературен конкурс на Софийски университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ през 2007 г.

Мазето беше тясно, влажно и студено. В него имаше само проста дървена маса и чифт столове, на които седяха двама души. Единият беше млад мъж на около дваисет и пет-шест години, с бледо, изпито лице, изкривено от страх и ужас. Другият бе висок и силен, облечен в черен шлифер и шапка, чиято периферия скриваше почти цялото му лице. На масата бе поставена дъска за игра, разчертана на 19 вертикални и 19 хоризонтални линии. Ако човек хвърлеше бегъл поглед, би казал, че двамата играят някакъв вид шах. Но предположението му нямаше да е напълно вярно. Мъжете играеха Го.

Мъжът с шлифера постави бял пул на място, където се пресичаха две линии. Младият се поколеба, след което постави тъмен пул в долния ляв ъгъл сред хищните светли пулове на противника. Съвсем нелогичен ход. Високият се изсмя, добави на свой ред бял пул до черния и го извади от играта. По лицето на младежа се стичаха капки пот и падаха в скута му. Единственото, което можеше да движи, бе дясната си ръка. Всичко останало беше приковано за стола със сложна система от ремъци. Той се замисли, изкопчвайки отчаяно ценни секунди живот.

— Играй! — изръмжа партньорът му.

Младият мъж плахо сложи черен пул в средата на дъската. Играеха вече половин час и партията не се развиваше благоприятно за момчето. По-голямата част от дъската заемаха бели пулове, покриващи големи територии.

Изходът от играта бе повече от ясен. Високият мъж с шлифера сложи бял пул в ъгъла, където се бяха свили пет черни — бяха обградени. Играчът ги премахна бавно един по един от дъската, после стана и извади от вътрешния джоб на шлифера пистолет със заглушител.

— Ти загуби! — оповести той.

Младежът се загледа с отчаяние в своя палач. Устните му помръднаха — може би от тях щеше да се отрони молба, ала такава възможност не им бе предоставена.

В мазето отекна глухият пукот на изстрела.

* * *

Инспектор Джон Ласитър се облегна на стола и качи краката си на бюрото, което жално изскърца под напора им. Той не му обърна внимание и продължи да си разбърква кафето. Джон бе полицейски инспектор с прошарени коси и неизмеримо количество черна горчица в душата, предизвикана от хорските деяния. За двайсет и четири години стаж в полицията беше видял всичко — жертви на изнасилване, наркомани в абстинентна криза, жени пребити от съпрузите си, хора убити по най-различни начини, беше участвал в престрелки и ставал свидетел на смъртта на свои колеги и какво ли още не. Джон изглеждаше състарен — макар и четирийсет и девет годишен, на пръв поглед сякаш приближаваше шестдесет. Нещо нормално, като се имаше предвид естеството на работата му. Той с нетърпение очакваше датата 8 февруари 2013 г., когато щеше да направи трийсет години стаж и най-накрая да се пенсионира, отдавайки се на стаените от дълго време мечти — лов, риболов, разходка с жената до Лае Вегас, почивка на някой остров от Карибския басейн... Ала дотогава трябваше да се работи, колкото и да не му се искаше. Като капак на всичко тази година се появи някакъв нов сериен убиец.

Маниакът вече бе взел петата си жертва за девет месеца — студентът по право Майкъл Харис. Почеркът беше винаги един и същ — жертвата бе случайно избирана, между отделните мъртъвци нямаше абсолютно никаква връзка. Набелязаната цел биваше отвлечана и държана в неизвестност ден-два. После бе откривана в някой контейнер за отпадъци с дупка от куршум в челото и два пула за Го в устата — черен и бял. Го...

Самият Ласитър в началото на разследването не разбираше почти нищо от играта. Когато бе попитал следователя Колин Байрън (запален почитател на Го) дали играта прилича на шах, Колин бе възразил:

— Да сравняваш Го с шах, е все едно да сравняваш философията със счетоводството.

Тази игра има няколко основни правила. Дъската (гобан) в началото е празна. Играе се с черни и бели пулове, които се поставят върху пресечните точки (интерсекциите) и не се местят. Целта е да се загражда територия. Цялото игрово пространство на дъската е територия и играчите, чрез поставяне на пулове, се стремят да заградят колкото се може по-голяма част от нея. В края на партията, когато вече няма ефективни ходове, дъската е поделена между играчите и се пристъпва към анализиране на резултата. Заградената територия се изразява с броя на свободните незаети пресечни точки. В процеса на игра противникови пулове и групи пулове могат да бъдат пленени, в случай че са заградени от всички страни. Пленените пулове също се отчитат при определянето на резултата.

Инспекторът започна да чете разнообразни материали за играта, а те не бяха никак малко. Започна да посещава Го-клубове, където намери нови приятели, а покрай това се научи да играе Го на сравнително добро ниво. Така играта се превърна и в негово хоби, един приятен и смислен начин за прекарване на свободното време. Паралелно с това се опитваше да вникне в методите на убиеца, да го разбере как мисли, да предугади действията му.

За улеснение наричаха убиеца „Арлекина“ — прякор, който му бе прикачен от Брайън Деметър, патоанатома. Докторът бе направил аналогия с черно-белите дрехи на арлекините и двата неизменни пула в устата на жертвата. Джон стана от бюрото и отиде до прозореца с намерението да погледне небето. Това се оказа трудна задача — за смога в Лос Анджелис вече се носеха градски легенди. Инспекторът

допи изстиналото си кафе, запали поредната цигара и примирено зачака. Нищо друго не му оставаше.

* * *

Всъщност истинското име на Арлекина беше Алекс Мандевил, роден в края на ноември преди трийсет и три години. Останал кръгъл сирак едва осемгодишен, той живя по сиропиталища и интернати докато завърши гимназия. Благодарение на интелекта си и с малко държавна помощ Алекс бе приет в университет, където започна да учи математика. В последната година от следването си Алекс, подобно на Боби Фишер, неочаквано се отказа от математиката и реши да се занимава с шах. Напредна значително в класическата игра, но така и не успя да постигне желания професионализъм. Впоследствие се хвана да работи като докер на пристанището, хамалин на почасова работа, общ работник по строежите. Тогава се разви физически и иначе хилавото му тяло се наля с мускули. Алекс четеше много книги и продължаваше да играе шах, мечтаейки да стане гротмайстор. Докато внезапно не откри играта Го.

Разхождайки се една сутрин в парка, Алекс случайно попадна на двама японци, играещи Го. Оказаха се любезни, поканиха го да седне и му обясниха основните правила. Алекс не разбра как денят неусетно се изтъркаля, прекаран в партии Го. Бъдещият сериен убиец, подобно на Ласкер^[1], прехвърли интереса си от шаха към Го. Той се отърва от комплектите си за шах, изхвърли старите ръководства и си купи един великолепен комплект за Го — дъска и купички с пулове. Снабди се и с книги за Го и вече имаше една чудесна малка библиотека, посветена на древната игра. Алекс постепенно ставаше все по-добър играч и все по-малко хора се съгласяваха да играят с него, защото той не приемаше загубата. В редките случаи, когато губеше, той се разгневяваше и разбъркваше пуловете по дъската — нещо немислимо за един истински Го играч, който умее да се контролира душевно и да владее емоциите си. Алекс си бе въобразил, че е свръх играч и силното му желание за победа отблъскваше партньорите му, докато един ден вече нямаше кой да играе с него.

Нуждата от Го изгаряше Мандевил като огън. Накрая той не издържа и за пръв път отвлече човек — някакъв вмирисан клошар. Алекс го примамва с бутилка уиски, покани го вкъщи и го накара да играят Го. Пияницата не разбра нищо от играта, постоянно мигаше на парцали и правеше точно обратното на това, което търпеливо му обясняваше неговият учител — вземаше пулове и от двете купички, слагаше ги в квадратите, а не на пресечните точки, местеше ги по дъската, сякаш бяха пешки. После алкохолът го хвана и главата му клюмна, падна и събори на земята дъската и пуловете. Мандевил не издържа повече, вбеси се максимално, грабна един нож от кухнята и надупчи скитника над трийсет пъти. После се опомни задъхан наскоро, стискащ ножа в ръце, а наоколо всичко бе в кръв. Алекс натъпка тялото в чувал за боклук и го изхвърли в контейнер на няколко преки от къщата. После изчисти целия хол до блясък, изми си ръцете и ножа и седна във фотьойла да се опомни. Беше убил човек, но това не събуди в него чувство за вина, напротив — бе преоткрил новата си страст. Реши да комбинира играта на Го с убийства на партньорите си. Така сливаше в едно двете си най-големи страсти и изпитваше чувство на върховно блаженство.

Алекс Мандевил обезшуми стените на мазето си и конструира вътре специален стол с ремъци, заварен за пода. После от заложна къща си закупи пистолет за двеста долара — сто за пистолета и сто рушвет на продавача: не го е чувал, не го е виждал. От някакви млади нахакани негри се сдобил със заглушител за петдесет долара и започнал да прилага мечтите си на практика. Издебваше бъдещите си партньори в тъмните улици, зашеметяваше ги със здравия си юмрук и ги отнасяше с колата вкъщи. Завързваше ги за стола, изчакваше ги да дойдат в съзнание и им обясняваше правилата на играта. Винаги печелеше. Винаги. После застрелваше жертвите, напъхваше ги в чували за боклук и ги изхвърляше в различни контейнери из града. Пуловете, които слагаше в устата им, представляваха своеобразна символика — така Алекс искаше да покаже, че ако не в този, поне в задгробния живот партньорите му може би щяха да се научат да играят Го. Полицията беше безсилна, не можеше да му хванат дирите, колкото и да разследваха. Така той се чувстваше недосегаем — като бог.

* * *

Джон Ласитър чакаше своя колега — следователя — в малък закътан бар, да обсъдят случая. Той трябваше да дойде всеки момент, но както винаги нещо го задържаше извънредно.

Колин Байрън пристигна с половин час закъснение, а настроението му беше паднало до абсолютната нула. Някакъв безработен пуерториканец, живеещ на семейни начала с мексиканка, се беше напил и наръгал няколко пъти благоверната си. Пуерториканецът бе закопчан, а следовател Байрън — повикан да огледа местопрестъплението и да направи снимки.

— Когато бях малък, мечтаех да стана фотограф — вместо поздрав заговори Колин и се тръшна на стола до инспектора. — Веднъж да се пенсионирам, няма да пипна фотоапарат до края на живота си.

Вместо отговор Джон побутна към него бирата, която сервитьорката току-що бе донесла.

— Отпусни се, аз черпя. Имаш нужда да се разтовариш.

Следователят измърмори:

— Даже и след работно време пак говорим за работа... Както и да е. Да направим равносметка — какво имаме до момента?

Джон извади от чантата до стола папка, в която беше нахвърлял всичко известно по случая, както и карта на централната част на града, на която бяха написани с червено мастило няколко цифри.

— Виж, Кол, отбелязах с червено местата, където са намерени жертвите. Не намираш ли някаква закономерност?

Байрън погледна картата:

СЗ	С			СИ
	4		2	
З	3	5		И
		1		
ЮЗ	Ю			ЮИ

— Ами да! — възкликна Колин. — Това съм го виждал вече. Хммм... Имаш ли химикалка?

Инспекторът му подаде химикалката си и Колин написа още четири цифри върху картата:

СЗ	С			СИ
	4	9	2	
3	3	5	7	И
	8	1	6	
ЮЗ	Ю			ЮИ

— Не разбирам — поклати глава Ласитър.

— Виж, Джон — започна Байрън, — отбелязах квадратите, в които предполагам, че ще бъдат намерени следващите жертви.

— Как разбра? — недоумяващо го погледна инспекторът. — Каква е логиката?

— Нашето момче — Арлекина, освен че е майстор на Го, е и почитател на източните философии. Тук виждаш пред себе си магическия квадрат, чиято логика Арлекина следва. Този квадрат в китайската традиция се нарича „Лошу“ или „Откровение от реката Ло“. Според легендата от реката Ло преди хиляди години изплувала костенурка, върху корубата, на която бил изписан магическия квадрат.

— И в случая какво е откровението, хм... — Ласитър се замисли. — За Лос Анджелис.

— Ако разгледаме територията на Лос Анджелис като квадрат 3x3, разделен на 9 зони, след това поставим в отделните зони жертвите по ред на номерата, тогава се получава магическият квадрат 3x3, при който сборовете на числата по хоризонталите, вертикалите и диагоналите са равни на 15.

— Да... Започвам да разбирам. Но защо убийствата се извършват точно на всеки 64 дни?

— Мисля, че тук навлиза нов фактор — замислено каза Байрън и отпи от бирата. — И Дзин.

— Какво е И Дзин?

— Това е китайската „Книга на промените“ — древен китайски писмен паметник. Съдържа система от графични фигури, наречени хексаграми. Те представляват комбинации на 6 цели или прекъснати линии. Хексаграмите са 64 на брой и към всяка има коментари.

— 64? — възкликна Джон. — Точно на всеки 64-и ден той взима нова жертва!

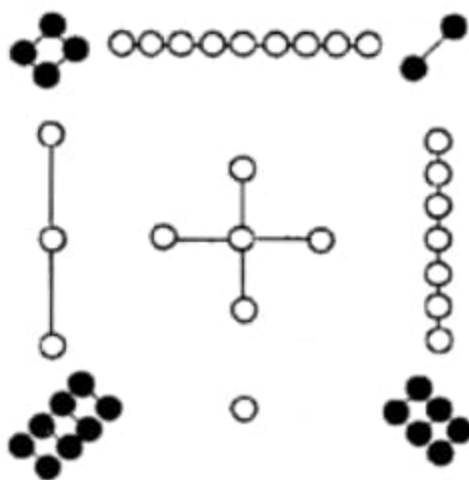
— Да — поклати утвърдително глава Колин. — Хексаграма 63 е „Това е вече краят“, но хексаграма 64 е „Все още няма край!“.

— Добре де, но каква е връзката на магическия квадрат с Го?

Колин изглежда инспектора изпод вежди.

— В китайската традиция магическият квадрат визуално доста напомня на Го диаграма, защото той се представя с фигурни числа, при което четните са черни, а нечетните са бели. Ето така изглежда този квадрат:

Следователят набързо начерта следната схема:

— Квадратът „Лошу“ като числова схема нагледно представя принципа на хармония. В него има глобално равновесие по отношение на посоките горе и долу, ляво и дясно. Числата от 1 до 9 са хармонично съчетани и балансирани. Играта Го също се базира на разбирането за хармония като организиращ принцип, а магическият квадрат може да

се разглежда като образец за хармония. При реална партия Го по дъската също на едно място има едно камъче, на друго — три.

— Ако убиецът вземе девет жертви, то той ще запълни квадрата. Тогава ще спре, така ли?

— Не — поклати глава следователят. — Логиката на квадрата позволява на Арлекина да вземе 45 жертви. А и винаги съществува възможността да продължи — нали преди всичко е сериен убиец.

— Добре, Колин, значи убиецът просто си играе с нас. Превърнал е целия град в една огромна дъска за Го. Според твоята теория следващият му ход ще бъде югоизточната част на града. В този квадрат — инспекторът почука върху схемата, — ще открием шестата му жертва, ако не го хванем преди това.

— Пак не гарантирам нищо — не е изключено и да греша. Може да засилим наблюдението в югоизточната зона, но това не означава да отслабим постове в другите части на града.

— Го, загадки, източни философии, китайски книги, убийства... Все едно съм съдията Ди^[2] — промърмори инспекторът и довърши бирата си.

До следващото убийство оставаха 63 дни.

* * *

Седемдесет и шест годишният японец Оичи Такеда си наля чай и остави каната на масата. Отпивайки, той се загледа в залеза, наслаждавайки се на огненото зарево на хоризонта. За времето, което беше прекарал на земята, Оичи бе научил, че именно малките неща могат да бъдат от голямо значение. Ето и сега — един най-обикновен залез, но докато го наблюдаваш, сякаш пречистваш душата си. Останал вдовец едва четирийсетгодишен, той отделяше от залька си, за да отгледа и изучи двамата си синове — Кио и Хидейоши. Те бяха единственото, което му остана от неговата Юми, починала от усложнения при второто раждане. Синовите му пораснаха, ожениха се, внуците на Оичи също пораснаха. Семейната посещаваха Оичи само по големите празници, когато долитаха в Ел Ей от родната Осака, и неведнъж го молеха да се прибере с тях в Япония, ала Оичи неизменно им отказваше. Той много обичаше родината си, но предпочиташе да е

тук, в големия американски град, където се бяха събрали да живеят хора от различни националности, с различен цвят на кожата и различна вяра. Тук Оичи Такеда се чувстваше гражданин на света.

Такеда беше собственик на „Златният генерал“ — малко ресторантче в Лос Анджелис. Оичи беше кръстил заведението си на фигура от японския шах — шоги, едната от двете му любими игри. Другата игра, която Оичи играеше вече над шестдесет години и за него се бе превърнала в начин на живот, беше Го. Почти половината от живота си Такеда беше прекарал като учител по Го и бе написал дузина книги по темата. Но освен Го той също така посвещаваше времето си на хайку и чан-но-ю^[3]. Когато си „почиваше“ от Го, Оичи се събираше със стари приятели на чаша саке, приятни разговори и партия шоги в малката си къща, пристроена зад ресторанта. Животът му протичаше спокойно, Оичи Такеда бе постигнал хармония със себе си и света.

* * *

Междувременно Алекс взе шестата си жертва. Издебна двайсет и девет годишната Даяна пред магазин за алкохол късно вечерта, зашемети я с удар в слепоочието, натовари я в собствената ѝ кола и я закара в мазето. На паркинга пред магазина останаха да се ваят в книжна кесия две счупени бутилки — четвъртинка уиски „Четири рози“ и половинка водка „Столичная“. Въпреки че Алекс реши да ѝ предостави максималния хендикап от девет пула, Даяна се оказа много слаб играч и Мандевил остана силно разочарован от факта, че се наложи да я убие толкова скоро. Отдаде слабата ѝ игра на две причини — първо, беше я ударил силно в главата. Май трябваше да мине на марля с хлороформ, която да притиска към носа и устата на жертвата. Второ, жената беше алкохоличка — нормалните жени не ходят в десет и половина вечерта до денонощния, за да си купят две шишета концентрат. Алекс Мандевил и преди бе имал проблеми с алкохолици и си обеща вече да не подбира такива хора за Го партньори.

Тялото на Даяна О'Конър беше открито в контейнер на ъгъла на Четвърта и Седемнайсета улица.

Падаше се югоизточната част на града. Долната дясна част на магическия квадрат.

* * *

Инспекторът се изплю ядно в болничната мивка и изля кафето си вътре. Напоследък горещата напитка имаше особено противен вкус, щом е от кафемашина. През главата му премина отвратителният спомен за един епизод от някаква поредица по телевизията. Бяха действителни случаи, разследваха някаква фирма за гадния вкус на кафето и накрая откриха, че един от служителите редовно се изпикавал в кафемашината. Ласитър се зарече отсега нататък да си прави кафе само в джезве вкъщи.

Застаряващото ченге премина през летящите врати с надпис „Морга“ и влезе в залата за аутопсии, където се провеждаше експертиза на шестата жертва на Арлекина.

— Нашето момче ли е това? — попита инспекторът.

— Аха — отвърна д-р Браян Деметър, патологоанатомът. — Същият стил, същият почерк, същите проклетни пулове за Го в устата.

Джон въздъхна и извади пакет „Марлборо“. Понечи да щракне със запалката, когато патологоанатомът полугласно го предупреди:

— Тук не се пуши.

Ченгето въздъхна и попита:

— Нещо ново, някакво допълнение, изменение в стила на убийство?

— Засега не — въздъхна Деметър, свали си ръкавиците и ги хвърли в кошчето. Отиде на мивката и докато си миеше ръцете, заговори:

— Вижте, инспекторе, имам нужда от почивка. Трябва да поема малко въздух, да свърша това-онова и като се върна, ще продължа с това тяло. Вечерта ще изпратя в управлението доклада за аутопсията по куриер и утре сутрин ще е на бюрото ви. Какво ще кажете?

— Става — махна с ръка ченгето. — Доскоро.

— Довиждане.

Крачейки към изхода, Ласитър си мислеше ядно, че не може да направи нищо друго, освен да чака.

* * *

Изтекоха 64 дни и Алекс отвлече следващата си жертва-партньор — 43-годишния вдовец Джош Прайс, чернокож. Мандевил го издебна на излизане от едно казино, задуши го с хлороформ и го натовари в колата си. Въпреки стреса Джош се оказа схватлив мъж — по една случайност той бе привърженик на шахмата и се получи една добра партия Го. Накрая обаче Алекс преброи завзетата територия и установи, че води със седем точки. Е, Джош можеше да вини всичко друго за станалото, но не и късмета си. Го е творческа игра на логиката и интуитивността, в която късметът играе незначителна роля. Якият убиец простреля жертвата си в средата на челото и се зае да го освобождава от ремъците.

Докато опаковаше трупа в черен найлонов чувал, Алекс Мандевил се откъсна от философските размишления и насочи мислите си към чисто практически задачи. Имаше нужда от партньор за Го, и то добър. Някой, който вече е играл играта и няма нужда тепърва да му обяснява правилата. Някой, който е играл Го в продължение на години. Някой като... Ами да! Разбира се! Двамата японци, които въведоха Алекс в света на играта. Е, Алекс изпитваше някакво смътно чувство на признателност към тях, ала нуждата ставаше все по-голяма и по-голяма с всеки изминал ден. Вече бе решено. Следващите му партньори щяха да са неговите учители — първо единият, а после другият.

Трупът на Джош Прайс бе открит в кофа за боклук в западната част на града. Квадратът постепенно се запълваше.

* * *

Полицейският инспектор се скиташе сам по улиците на Лос Анджелис. Вече бе късно и мракът се спускаше подобно на черна прокоба над града. Джон мислено прехвърляше в ума си подробности от убийствата и се терзаше от безпомощността си — днес беше 64-ият ден и някой тази нощ щеше да стане жертва на един побъркан. Ласитър реши да спре да мисли за Арлекина и евентуалната му следваща жертва. Този неразгадаем случай бе обсебил дните и нощите на старото ченге — щом Джон си легнеше, мисълта за убиеца го сграбчваше и той се въртеше с часове в леглото си, а на сутринта

съвсем закономерно се събуждаше с главоболие, което не минаваше нито от аспирина, нито от тоновете изпито кафе.

Без да знае как, краката го бяха отвели пред малко ресторантче, носещо гордото име „Златният генерал“. Инспекторът влезе вътре, твърдо решил да се отърси от лошите мисли и да хапне нещо. Остави си шапката на закачалката и седна на една маса.

— Добър вечер! — посрещна го топло Оичи Такеда. — Какво ще желаете?

— Ами... Хм. Всъщност не знам, не съм сигурен — отвърна Джон, въртейки се неуверено на стола. Не виждаше никъде меню или нещо подобно. — Може ли нещо, така, по-обикновено?

— Например, пиле с ориз — помогна му добродушно старият японец.

— Да, ще бъде отлично — усмихна се инспекторът.

Оичи извика на японски поръчката към готвача и се засуети около малка печка, приготвяйки чай — неизменната безплатна добавка към храната на всички клиенти в ресторанта му. Чаят стана бързо и Оичи занесе чайника на масата на полицаия заедно с две чаши. Наля първо за госта, после за себе си.

— Надявам се, нямате нищо против да ви правя компания?

— О, не, ни най-малко — махна с ръка полицаият и отпи от чая. — Между другото, името ми е Джон.

— Аз съм Оичи, приятно ми е.

Старият японец седна и взе чашата в ръце, за да стопли дланите си. Есента беше в разгара си и вятърът ставаше все по-студен и хаплив.

— Сега в Япония е прекрасно — каза Оичи, зареял замечтан поглед навън. — Залезът багри червените листа на клена и сякаш цялата гора е подпалена. А вечер дъждът идва внезапно, като неканен гост. Тих и студен, той кара влюбените да напуснат пейките в парка и да потърсят заслон...

— Звучи много хубаво — одобрително кимна ченгето. — А защо не сте в Япония?

Такеда махна с ръка.

— Дълга история. А вас какво ви води насам, господине? Не съм ви виждал преди тук.

— И моята история е дълга — отвърна Джон, бърникайки с клечиците из ориза. — Но може да се сведе до няколко думи:

преследвам сериен убиец.

— Сериен убиец? — вдигна учудено вежди Оичи.

— Не сте ли чули? По телевизията, радиото, вестниците... постоянно...

Японецът отново махна с ръка.

— Нямам радио, нито телевизор, не чета вестници. Изобщо медиите не ме вълнуват. Новините, които те разпространяват, си приличат всичките: постоянно ни занимават с убийства, политически интриги и трагедии. След като си прочел един вестник, на практика си изчел всички.

Инспекторът се замисли над изречената сентенция, но реши да не спори с домакина и премина направо:

— Убиецът е много интелигентен и предпазлив. Предполагаме, че е голям майстор на играта Го.

Такеда едва не се задави с чая си.

— Го? Играта Го?

— Играете ли Го? Познавате ли големите играчи?

Джон беше превъзбуден и стискаше японца за ръкава, без да се усеща. Оичи внимателно се освободи от хватката му и отговори:

— Аз самият от дълги години се занимавам с Го... Мисля, че имам добро понятие за играта. Разкажете ми повече.

— Ами всъщност и на нас не ни е известно много — призна си ченгето, грабвайки парче пиле. — Знаем, че отвлича жертвите си, принуждава ги да играят Го с него, побеждава ги и после ги убива. И това на всеки 64 дни. Освен това се увлича по източните философии. Силен физически, бял, около трийсетгодишен, вероятно живее сам. Известен ли ви е такъв човек?

Оичи стана и започна да се разхожда наоколо. Личеше си, че е нервен и в него се води вътрешна борба — нещо рядко срещано при източноазиатците, владеещи така добре емоциите си.

— Вървете си! — тихо каза японецът.

— Но...

— Вървете си — повтори Оичи. — Няма да ви искам пари за пилето.

Джон Ласитър се завъртя объркано на едно място. Явно японецът знаеше нещо, но не искаше да му го каже. Преди да успее обаче да

каже нещо, джиесемът му иззвъня и инспекторът вдигна. Беше Колин Байрън, следователят. Съобщаваше за нова жертва на Арлекина.

— Да. Да. Добре. Идвам, Кол.

Джон затвори джиесема, въздъхна и изруга:

— По дяволите! Убиецът удари отново. Жертвата се казва Соичиро Нороши. Познавате ли такъв човек?

Оичи Такеда замръзна.

— Соичиро? Не... Не, не може да бъде! Вървете си! ВЪРВЕТЕ СИ!

Инспекторът поклати укорително глава, взе си шапката и напусна заведението. На вратата се спря, бръкна във вътрешния джоб на шлифера си и извади една визитка:

— Когато се успокоите и евентуално се досетите за нещо, което би могло да бъде от полза при разследването, обадете ми се.

После отвори вратата и се изгуби в мрака на града.

Оичи отиде до масата, взе бялото картонче и се вгледа в него. Полицейско управление №... и т.н. Такеда хвърли визитката в кошчето и се зае да вдига столовете върху масите — затваряше ресторанта с два часа по-рано.

* * *

— Ало, Колин, чуваш ли ме? Да, обажда се Джон. Слушай, искам да вземеш две момчета от цивилните и да ги накараш да наблюдават едно ресторантче. Нарича се „Златният генерал“, на 18-а и Престън Парк, държи го японец, Оичи Такеда. Искam денонощно наблюдение на ресторанта, пристроената къща зад него и на въпросния японец, потърси информация в базата данни. Не... не се шегувам. Мисля, че накрая попаднах на сериозна следа. Да... добре... дочуване.

* * *

Алекс МанDEVИЛ седеше на фотьойла вкъщи, отпиваше бавно от коняка „Наполеон“ и не можеше да се опомни от предишната вечер. Беше великолепно! Соичиро, негов учител и ментор, един от двамата,

които го бяха научили на Играта, снощи игра страхотно. Игра за живота си, но накрая загуби. Алекс на няколко пъти имаше чувството, че Соичиро ей сега ще победи, още много малко му остава до победата, но крайният резултат не беше в негова полза — липсваха му три точки до триумф. Добре че Алекс този път не си позволи лукса да му предостави хендикап. Убиецът щеше да помни до края на живота си капките пот по челото на Соичиро, треперещите му ръце, умолителния поглед пред дулото на пистолета.

От месеци Алекс Мандевил сънуваше един и същи сън. За пръв път го сънува в нощта, когато застреля първата си жертва. Сънуваше, че се е озовал на брега на незнайна река, а от реката изплува голяма костенурка. На гърба на костенурката беше изписан квадратът „Лошу“, а костенурката проговаряше на Алекс с човешки глас:

— Следвай логиката на квадрата и ще станеш мейджин^[4].

И Алекс следваше логиката. Подбираше жертви от определени части на града, играеше с тях Го и ги лишаваше от живот. Може би не това бе точното тълкуване на думите на мъдрата костенурка, но Мандевил беше решил, че именно това е начинът да се осъществи предсказанието. Вече за него реалното и нереалното се преливаха в едно, между сън и действителност нямаше ясно очертана граница. И всичко това водеше до неговата най-нова, неговата най-голяма мечта. След като бе познал шаха и Го, след като бе станал толкова добър играч, че играеше с партньорите си на живот и смърт, след като дори бе победил единия от учителите си, за него нямаше друга цел, нищо друго не бе от значение, освен мечтата му. Да бъде признат за най-добрия. Да стане мейджин.

Алекс допи коняка и разби чашата в отсрещната стена. Домът му все повече заприличваше на бойно поле — навсякъде се валяха стъкла, боклуци, празни гилзи, смачкани хартии, остатъци от храна. Стената беше цялата в петна от разбити чаши с алкохол, подът беше оплескан с кръв, където Алекс беше влачил трупове от мазето. Някогашният чист и подреден човек, който не вкусваше спиртни напитки, се бе превърнал в кръвожаден убиец, в звяр, който живееше в мръсна бърлога и се наливаше всяка вечер. Звярът не можеше да чака още 64 дни. Алекс искаше да играе Го по-скоро. С човек, който е играл играта и преди. Да го отвлече, да играят, да го застреля и да го хвърли в някой контейнер.

А този човек щеше да бъде Оичи Такеда.

* * *

Изминаха няколко дни. Оичи стоеше сам в къщата си, затворил очи, и мислеше. Мислеше за миналото, когато двамата със Соичиро, неговият най-добър приятел, играеха Го и с удоволствие показваха на познати и непознати как се играе тази игра. Спомняше си и Алекс — плах и несигурен, но много интелигентен. Оичи беше сигурен, че убиецът е Алекс — нямаше кой друг да бъде. Инспекторът му беше направил доста общо описание, ала старият японец дълбоко вътре в себе си чувстваше, че убиецът на Соичиро и останалите не е някой друг, а именно Алекс Мандевил, неговия най-добър ученик. Сериозен в действията си, схватлив и умен, погълнат изцяло от играта Го. Той беше тръгнал по лош път и Оичи знаеше, че скоро ще дойде за него. Много скоро...

По-скоро, отколкото предполагаше. Вратата пред него се отвори със замах и на прага застана Алекс — запъхтян, с кървясали очи. „Днес е едва дванайсетия ден от убийството на Соичиро, последната жертва — помисли си японецът. — А според Книгата на промените дванайсета хексаграма — «Пи», означава упадък. За него вече няма надежда.“

— Вероятно знаеш защо съм тук... сенсей — полупрезрително, полуподигравателно се изхили психопатът.

— Знам — въздъхна Оичи.

— Тръгвай.

Японецът стана и спокойно последва Алекс.

Този път играта беше различна. Алекс понечи да затвори Оичи в мазето, ала японецът решително отказа.

— Ще играем при равни условия. Дватама свободни, игра за игра, живот за живот. Иначе можеш да ме застреляш още сега.

Убиецът не можеше да допусне най-добрият му партньор да умре веднага и затова неохотно се съгласи. Какво пък, така играта ставаше още по-интересна. Алекс реши да направи чай, както в доброто старо време го бе учил Оичи. Това за Алекс беше форма да изрази своето уважение към сенсея, но същевременно това уважение

не беше подплатено с особена искреност. В помраченото му съзнание това бе по-скоро акт на показна театралност. Алекс поднесе чая на учителя, седна срещу него и иронично каза:

— О негай шимас^[5], учителю.

— О негай шимас, Алекс — тихо отвърна на поздрава Оичи.

Бяха седнали от двете страни на дъската в просторния хол. Японецът се абстрахира от мизерията около себе си и играеше съсредоточено. Алекс познаваше стила на противника си и бе проучил всичките му книги. На тяхна основа той бе изградил концепцията си за победна игра и бе уверен, че успехът, както винаги, му е в кърпа вързан.

До определен момент Оичи играеше според очакванията, изглеждаше предвидим. Алекс играеше, без да се замисля много, хилеше се като инфантилен и въртеше пистолета на пръста си като каубой. Но ситуацията постепенно се измени. Неочаквано Оичи направи един умел ход — тесуджи, в югозападния ъгъл, с което коренно промени ситуацията в тази част на дъската. Алекс остави пистолета на пода и се концентрира. Наглед невинните, дори наивни ходове на Оичи изведнъж се оказваха добре премислени капани. Партията оттук нататък не се развиваше по замисления от Мандевил сценарий. В отговор на предизвикателството на Оичи Алекс започна да провежда кампания на север.

В средата на играта събитията по дъската се движеха по острието на бръснача. Единствените звуци, които се чуваха в хола, бяха потравкванията от поставяните пулове.

Такеда внимателно следеше ходовете на своя бивш ученик. Дъската беше осеяна със сложно преплитащи се черни и бели групи от пулове. В северозападния ъгъл вече се водеше решаващата битка на живот и смърт — семиай. Една черна и една бяла група се бяха вкопчили в смъртоносна схватка... И тази схватка завърши в полза на японца. Той прецени рисковете, постави своя пул и това му донесе успех — отстрани наведнъж цели единайсет черни пула.

— По дяволите — процеди през зъби Алекс. По гърба му се стичаше студена пот.

Играта беше към края си. Убиецът мъчително преглътна. Взе поредния пул, огледа дъската и бавно върна пула обратно в купичката. Той бе загубил играта. За пръв път от толкова време губеше партия Го.

Настъпи тишина. Оичи запази мълчание, защото знаеше какво става в душата на противника му. Алекс премисляше партията, после в съзнанието му изплува миналото, спомни си прекъснатото следване в университета, после как започна да играе шах, след това Го, тежката работа, четенето на книги, пред очите му започнаха да изникват лицата на жертвите, животът му премина пред очите като на филмова лента, осъзна непоправимите грешки, които бе направил... Отново погледна дъската и осъзна, че всички грешки, които бе направил през живота си, намериха своето отражение в тази току-що загубена партия.

— Ти загуби — гробовно отекна в хола гласът на Оичи. — Знаеш какво следва сега.

Алекс погледна надолу, взе пистолета си и бавно се изправи. Беше загубил и трябваше да плати с живота си — така, както и другите му предишни партньори бяха загубили и платили със своя. Хвана дръжката с две ръце, завъртя пистолета с цевта към себе си и опря дулото в средата на челото. Пое си дъх и го изпусна на пресекулки. После с палците на ръцете натисна спусъка.

Глухият звук на заглушителя едва се чу в големия хол. От тила на Алекс се разхвърча кръв и мозък и той се строполи възнак на пода, вперил немиждащ поглед в тавана. Оичи мълчаливо проследи цялото действие, без да става.

Вратата на апартамента се отвори с трясък и в хола нахълтаха инспектор Ласитър, следователя Байрън, двама цивилни полицаи и двама униформени. Цивилните ченгета преди час докладваха, че въпросният японец е излязъл от къщата си, придружен от висок тъмен субект. Изглеждаше, че японецът върви против волята си. Проследиха ги до къщата, но Джон им заръча да не предприемат нищо, докато не дойде с подкрепление.

— Закъсняхте, инспекторе — каза му Оичи.

— По-добре късно, отколкото никога — отвърна Джон и огледа внимателно трупа. — Да. Случаят е приключен. Момчета — обърна се той към униформените, — закарайте възрастния господин вкъщи.

Полицаяте кимнаха и напуснаха къщата, оставяйки шефовете да се оправят. Колин Байрън снима трупа на убиеца, околните стени, неразборията в къщата, дори и дъската с играната партия Го.

— Хей, Джон — полугласно се обади Колин.

— Да? — обърна се инспекторът.

— Знаеш ли, че тази къща се пада в северната зона. Вече всичко съвпада — магическият квадрат е запълнен. Арлекина се оказа деветата жертва.

Ласитър махна раздразнено с ръка.

— Ще ме умориш вече с твоите квадрати и източни философии. Отивам до управлението да напиша доклада и да съобщя на шефа, че случаят е приключен.

Байрън се ухили и щракна още една снимка на гобана с полароида.

— Знаеш ли, Джон, трябва го отпразнуваме. У дома имам малко саке за такива специални случаи. Какво ще кажеш утре да го вземем и да отидем в ресторанта на твоя приятел японца, където да се почерпим?

— Съгласен, но при условие че вземем и онова момче, патоанатома. Той най изстрада цялата работа с убийствата на Арлекина...

* * *

Седмица след събирането при Оичи в „Златният генерал“ и почерпката със саке, Джон получи картичка в кабинета си. Свали краката си от бюрото и я разгледа. На лицевата част беше снимана част от японския град Осака. А на гърба на картичката бе написано с дребен, равен почерк следното послание:

До Джон Ласитър

Сбогом, Джон. Продадох ресторанта и може би никога повече няма да се видим. Връщам се в родната Осака при синовете и внуците ми. Човек не бива да забравя откъде е тръгнал, още по-малко да се откъсва от корените си. Бъди здрав и дано някога се срещнем отново!

Оичи

Джон усмихнато поклати глава и прибра картичката във вътрешния джоб на сакото си.

21.08.2005 — 21.08.2006

[1] Емануил Ласкер — шахматист, който в последните години от живота си заменя шаха с Го. — Б.а. [↑](#)

[2] Герой от романите на Робърт ван Хюлик. — Б.а. [↑](#)

[3] Прочутата японска чаена церемония. — Б.а. [↑](#)

[4] Мейджин — шампион по Го, най-добрият. В света има само един мейджин, който се избира всяка година чрез съревнование. — Б.а.

[↑](#)

[5] Пожелание за успешна игра. — Б.а. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.